

Garlic el cargol ràpid.

Durant una primavera de grans calorades, caragols i llimacs van haver d'amagar-se a casa i cada vesprada ressonava entre les closques de les plantes més humides, una cançoneta: Cargol que no treu banya, tampoc puja a la muntanya, cargol bover, jo tampoc hi aniré.

Per sort, al juny van arribar els aiguats i va ser llavors quan tots els caragols van sortir a passejar ben xirois. Excepte un cargolet de closca tova i fosca anomenat Galdric que s'havia posat molt malalt i s'havia quedat sense forces ni per caminar. A part de la malaltia, Galdric era un caragol una mica brut i deixat! Un dia tenia tanta brossa a casa i estava tant desendregada que se li va tancar la porta i ell es va quedar a fóra sense poder-hi tornar a entrar. - “Què faré jo ara?” El caragol va forçar la porta però com que la seva closca era tant tova, va rebentar la porta fins acabar fent un forat a l'altre costat de casa. Galdric mirà els desperfectes aterritzat. Va poder tornar a entrar casa, sí, però ai quina closca més feta miques!. Quan s'hi va enroscar a dins, li quedava tot el cul enlaire! Quina vergonya si el veien. En aquella casa ja no s'hi sentia gens de bé, així que va provar de vendre-la i comprar-se'n una altra al mercat del final del carrer.

En aquell mercat de closques de segona mà, les cases eren caríssimes i ni amb tots els pesolets que tenia estalviats en podia comprar. Al final va optar per una motxilla grossa i va posar les seves coses ben endregades a dins. Dirigint-se a l'aventura de trobar feines que l'ajudessin a estalviar. Anava amunt i avall a veure si podia treballar pels veïns de plantes pròximes a canvi de menjar, dormir dins de closques o pèsols dels què utilitzaven com a monedes. Com que enlloc de closca, Galdric anava amb una motxilla de roba, es movia molt més ràpid que la resta de caragols. I com que podia ficar-se en forats més petits, li era més fàcil hidratar-se i ser encara més veloç.

Un dia va veure que a dalt de tot d'una planta molt llarga es celebrava una festassa, amb tanta gent, potser trobaria més feina. Amb tot de llums i musiqueta que venia de la festa s'hi va sentir atret. Era molt i molt amunt però va decidir de pujar-hi. Li acabaven de donar unes fulles de bleda, pernil i meló d'una bona feina així que la motxilla li pesava molt. Però va seguir tot de rastres de babes d'altres caragols i Galdric va fer camí amunt sense pensar-s'ho dos cops. Estirant-se com si fos un xiclet, gronxant-se com si fos un elefant en una teranyina i amunt, amunt, amunt que s'acaba el dia. Quan va arribar a dalt de tot, quasi no quedava ningú. Ni tampoc llums o música i molt menys res per picar. Per sort, Galdric va poder seure en un racó a descansar, va obrir la seva motxilla i va començar a treure les bledes. Quan anava pel segon plat, al seu voltant hi van aparèixer tot de caragols afamats i amb cara de cansats.

- Ep bon jan, què ens en dones?

- Has pujat fins aquí dalt sense dorsal? Que participaves a la cursa també? Deia un caragol bover.

- I la closca? Sense closca és fer trampes! Reien unes caragolines blanques i juvenetes.

- I el que pesa aquesta bossa que porta enganxada a l'esquena? Preguntava un altre caragol de closca blanca rallada amb una espiral marró.

El Galdric anava responent preguntes a mesura que anava repartint el menjar entre tots. Una de les organitzadores de la festa, va decidir mirar les gravacions de les càmeres de vigilància. I es va quedar de pedra, cridant ben fort perquè tothom l'escoltés: - Però si ha pujat la planta més ràpid que que el campió!

Els havien trigat tot un dia i Galdric ho havia fet en una sola tarda. No s'ho podien creure.

Estaven entusiasmats en comprovar si Galdric era realment tant ràpid, així que entre tots van ajuntar pesolets suficients per comprar-li una casa dura que se li ajustés. Així tindria les mateixes condicions, quan de temps trigaria Galdric a pujar la planta? La cursa va tenir lloc l'endemà, alguns participants van repetir, només per practicar mentre veien a Galdric pujar amunt, amunt i amunt des

de bon matí. Aquell dia feia molt de vent i la casa nova pessigava Galdric per tot arreu i s'havia de parar per rascar-se o remullar-se de tant en tant. Tot i les molèsties, Galdric continuà pujant perquè si arribava a dalt de tot li havien promès que es podria quedar la closca nova. No hi havia res què li fes més il·lusió! Així que amb mig dia va arribar al final de la planta ben content i ben suat. Li van fer una foto amb un diploma i tot.

Llavors va invitar als amics a veure la seva closca nova, però aquest cop la tenia neta i endreçada que la va poder ensenyar per dins i tot! De bonica que la trobava, Galdric va continuar ajudant els seus veïns, per compartir el seu goig, doncs se'l coneixia com el caragol més ràpid i valent de tota la contrada, igual el veureu prenent algun revolt a tota velocitat.